

Arrest

**nr. 50 900 van 8 november 2010
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 8 juli 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 7 juni 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 9 september 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 oktober 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat L. LUYTENS, en van attaché R. LARNO, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De voornaamste gegevens van de zaak kunnen als volgt worden samengevat:

1.1. X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 9 maart 2010 en heeft zich dezelfde dag vluchteling verklaard.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 22 maart 2010 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 26 april 2010.

1.3. Op 7 juni 2010 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 7 juni 2010 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en Tadzjiek te zijn van origine. U werd in 1978 geboren in het dorp Mahale Rais in Ghazni. Toen u twaalf jaar oud was, verhuisde u met uw ouders naar het dorp Binisang in het district Khwaja Umari in de provincie Ghazni. U ging er zeven jaar naar school en werkte nadien als kleermaker in de stad Ghazni. U trouwde met uw echtgenote S.(...) A.(...) (OV n° 6.423.859) een paar maanden voor het einde van het talibanregime. Uw echtgenote was echter al ten huwelijk gevraagd door Mullah M.(...), een voormalig talibancommandant die onder het regime van Karzai werkte voor de inlichtingendienst. Op een avond, zo'n anderhalf jaar na jullie huwelijk, werd er op de deur geklopt. Het waren mensen die werkten voor Mullah M.(...). Ze schoten uw broer neer en hij stierf. Uw vader vond hierop dat het te gevaarlijk was geworden in Binisang en jullie familie verhuisde naar Bakawol in Ghazni. Ongeveer anderhalf jaar later werd uw vader, die in Kabul werkte, neergeschoten door onbekenden toen hij onderweg was van Kabul naar Ghazni. Uw moeder vond dat het voor u te gevaarlijk was geworden en zei u naar Pakistan te gaan. U verbleef vervolgens tweeënehalf jaar in Peshawar, waar u ook als kleermaker werkte. U keerde voor anderhalve maand naar huis terug omdat u uw vrouw en gezin miste, maar keerde nadien terug naar Pakistan omdat uw moeder dit wilde. Na opnieuw tweeënehalf jaar kwam u terug, rond maart 2008. U werd echter ontvoerd samen met uw vrouw door Mullah M.(...). Jullie werden gedurende een maand vastgehouden in een stal, maar wisten te ontsnappen. Jullie verbleven nog twee dagen bij de zoon van uw tante in Lashmak alvorens het land uit te vluchten. U werd onderweg van uw vrouw gescheiden. U zou een asielaanvraag hebben ingediend in Hongarije, maar reisde door naar Duitsland. U werd teruggestuurd naar Hongarije en diende een nieuwe asielaanvraag in, maar u wilde bij uw echtgenote en kinderen zijn en keerde terug naar Iran. Toen u daar vernam dat uw gezin intussen in België was aangekomen vluchtte u van daaruit naar België, waar u asiel aanvraag op 9 maart 2009.

Ter staving van uw asielrelaas legt u een taskara voor, een trouwboekje, een brief van het Rode Kruis en een attest van de Afghaanse ambassade in Iran. Uw echtgenote legde eerder al haar taskara voor.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt.

Zo kan er geen geloof gehecht worden aan uw beweerde recente afkomst uit het district Khwaja Umari van de provincie Ghazni. In de eerste plaats dient te worden vastgesteld dat uw kennis van de regio waaruit u beweert afkomstig te zijn, wel zeer beperkt is. U verklaart dat u steeds in Binisang gewoond hebt tot u problemen kreeg. Op uw taskara – die u blijkbaar in Kabul bent gaan halen- staat dat u geboren bent in het dorp Mahale Rais (gehoorverslag CGVS p. 3). Het is opmerkelijk dat u lang moest nadenken vooraleer u de naam van uw geboortedorp kon geven (gehoorverslag CGVS p. 5). Toen u ongeveer twaalf was zouden jullie naar Binisang verhuisd zijn omdat uw tante daar woonde. Opmerkelijk is dat wanneer gevraagd werd naar het beroep van uw vader, u antwoordt dat hij een eetgelegenheden in Kabul zou hebben gehad waar hij ook werkte. Uw ouders zouden echter in Ghazni hebben gewoond. Dit is echter zeer opmerkelijk daar uw vader dan dagelijks zo'n 300 tot 350 km moest afleggen naar zijn werk. U kon ook geen verklaring bieden voor het feit dat uw taskara zou afgehaald zijn in Kabul (gehoorverslag CGVS p. 3). Bovenstaande doet al twijfels rijzen aan uw verklaringen omtrent uw meest recente verblijfplaatsen in Afghanistan. Na de dood van uw broer zou u verhuisd zijn van Binisang naar Bakawol. U kan echter niet zeggen welke dorpen u tegenkomt wanneer u van het ene naar het andere dorp gaat (gehoorverslag CGVS, p. 6). Wanneer u gevraagd wordt buurdorpen te geven van Binisang, de plaats waar u zeven jaar naar school bent geweest en geleefd heeft van uw twaalfde tot uw vijftiende ongeveer, geeft u enkel Denial en verder de naam van een district, Jaghatu en van een provincie, Wardak en aan de andere kant het "centrum van de provincie Ghazni" (gehoorverslag CGVS, p. 6). Ook een grote stad in de buurt van Binisang kunt u niet noemen. U noemt opnieuw de provincie Wardak en geeft een aantal namen van dorpen. Ook de districten van Ghazni blijft u geheel niet te kennen. U geeft Khwaja Umari op, uw eigen district en Jaghatu, wat eigenlijk de naam is van het district waaronder uw dorp voor de districtswijziging van 2005 viel (gehoorverslag CGVS, p. 10.) Ook van het dorp Bakawol, waar u volgens uw verklaringen vervolgens anderhalf jaar hebt gewoond, kan u slechts drie buurdorpen opsommen (gehoorverslag CGVS, p. 6). U zegt verder verkeerdelijk dat het district Khwaja Umari altijd zo heeft geheten, terwijl uit informatie waarover het CGVS beschikt blijkt dat tot voor 2005 dit district niet bestond en dat uw dorp binnen het district Jaghatu viel. Hiervan werd een kopie aan het administratieve dossier gevoegd. Vreemd genoeg vermeldde u trouwens dat u op uw twaalfde, dus rond 1990, naar Khwaja Umari verhuisde, terwijl dit district op dat moment nog niet bestond. U bleek dus niet af te weten van de districtswijziging van 2005. Uw beperkte geografische

kennis is zeer opmerkelijk temeer u zeven jaar naar school bent geweest en uitdrukkelijk aardrijkskunde vermeldt als een van de vakken die u kreeg (gehoorverslag CGVS, p. 9). Ook wat bekende figuren betreft blijkt uw kennis eerder beperkt. U geeft weliswaar de naam van Qari Baba spontaan op als gouverneur van Ghazni. Deze was inderdaad gouverneur ten tijde van de Taliban, zoals u correct aangeeft. Maar van het feit dat hij intussen overleden is blijkt u dan weer niet op de hoogte. Dit is echter een zeer bekend incident in Ghazni en het is uitermate bevreemdend dat u er niet beter van op de hoogte bent (gehoorverslag CGVS, p. 11). U legde nog een tegenstrijdige verklaring af omtrent uw opeenvolgende verblijfplaatsen. Aanvankelijk verklaarde u dat u naar Binisang verhuisde toen u ongeveer twaalf jaar was (gehoorverslag CGVS, p.5). Later verklaarde u echter dat u vanaf uw zevende in Binisang naar school bent geweest en dat u toen in Binisang woonde (gehoorverslag CGVS, p. 9). Ook dit bevestigt het vermoeden dat u uw werkelijke recente woonplaatsen verzwijgt.

Ook uw asielrelaas bevat vaagheden en merkwaardigheden die de algehele geloofwaardigheid op de helling zetten. Volgens uw verklaringen, werd uw vader doodgeschoten door onbekenden, om onbekende redenen op een voor u verder onbekende datum (gehoorverslag CGVS, p. 8). Nadien vond uw moeder dat het voor u te gevaarlijk was en moest u van haar naar Pakistan vluchten. Dat u hier niet meer over afweet is merkwaardig, gezien u zelf stelde dat deze moord mogelijk te maken heeft met uw eigen vervolgingsvrees. U liet bovendien uw vrouw en kind alleen achter in Afghanistan. De redenen die u hiervoor opgeeft zijn dat uw moeder en vrouw niet meewilden, dat het klimaat te warm was en dat het te duur was om iets groters te huren. Het is echter zeer opmerkelijk dat u bereid bent uw vrouw en moeder alleen achter te laten, terwijl de problemen die uw vrouw had met Mullah M.(...) net de oorzaak blijken van uw vlucht en ook zij gevaar liep. Nog opmerkelijker is dat u geen enkel contact had met uw vrouw en moeder toen u in Pakistan was, op anderhalve maand na dat u naar Afghanistan bent teruggekomen (gehoorverslag CGVS, p. 7). Als reden geeft u aanvankelijk dat niemand wist dat u in Pakistan was, uit uw verklaring blijkt echter dat uw moeder en vrouw dit wel wisten zodat u geen afdoende reden geeft voor deze vreemde vaststelling (gehoorverslag CGVS, p. 7). U stuurde hen verder geen brieven en geen geld. U beweert dat uw vrouw en moeder leefden van het geld dat zij ontvingen van de verhuur van uw winkel in Ghazni. Uw vrouw blijkt hier echter niets over te weten. Zij had namelijk verklaard dat u misschien geld stuurde naar uw moeder en dat zij daarvan overleefden maar niet te weten van welk geld haar gezin overleefde (gehoorverslag CGVS echtgenote p.12). Ook wat betreft uw verblijf in Pakistan, blijken de data niet geheel te kloppen met die aangegeven door uw echtgenote in haar gehoor (gehoorverslag CGVS, p. 6). Zo geeft zij aan dat u drieënhalve jaar in Pakistan verbleef en dan voor twee weken naar huis keerde (gehoorverslag CGVS echtgenote, p. 9), terwijl u beweerde twee à twee enëenhalve jaar in Pakistan te zijn geweest alvorens naar huis te keren voor anderhalve maand (gehoorverslag CGVS, p. 6).

Bovenstaande vaststellingen roepen ernstige twijfels op omtrent uw beweringen dat u tot voor kort in het district Khwaja Umari van de provincie Ghazni heeft gewoond. Aangezien uw asielrelaas zich afspeelt in deze regio, kan er geen geloof gehecht worden aan uw vluchtmotieven. Door leugenachtige verklaringen af te leggen over uw recente verblijfsplaatsen stelt u het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) bovendien niet in staat een correct zicht te krijgen op uw verblijfplaatsen en leefsituatie tijdens de laatste jaren of op uw verblijfsstatus in eventuele andere landen, of de redenen voor uw vertrek. Bijgevolg is het onmogelijk een correct beeld te vormen van uw eventuele nood aan bescherming en moeten u zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd worden.

De door u neergelegde documenten wijzigen niets aan bovenstaande vaststellingen. Het attest van de Afghaanse ambassade bewijst mogelijk dat u inderdaad in Iran was alvorens naar België te vluchten, maar vormt geen sluitend bewijs over uw recente verblijfplaats in Afghanistan of de door u opgeworpen vluchtmotieven. Hetzelfde geldt voor de brief van het Rode Kruis waarbij enkel wordt aangetoond dat een bericht is gestuurd naar uw schoonzus in Ghazni, maar die niet aantoonde dat ook jullie daar tot voor kort verbleven. Ook uw trouwboekje en taskara geven geen verdere toelichting over uw recent verblijf in de provincie Ghazni en zijn enkel een aanwijzing van uw nationaliteit. Tot slot dient te worden opgemerkt dat ook in het dossier van uw echtgenote, S.(...) A.(...) (OV n° 6.423.859) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.“

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. De Raad stelt vast dat verzoeker in zijn verzoekschrift uitdrukkelijk vermeldt dat hij beroep aantekent tegen de weigering van de vluchtelingenstatus en de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus en dat hij dit uitwerkt aan de hand van een aantal grieven waarin hij de motieven van de bestreden beslissing aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt en poogt te verklaren of te weerleggen. Derhalve blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker zich in deze beroept op de schending van de materiële motiveringsplicht.

2.2. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers asielaanvraag verworpen omdat (i) geen geloof kan worden gehecht aan zijn beweerde recente afkomst uit het district Khawaja Umari van de provincie Ghazni daar zijn geografische kennis van de regio waarvan hij beweert afkomstig te zijn zeer beperkt is, zoals uitvoerig wordt toegelicht en ook wat betreft bekende figuren zijn kennis eerder beperkt blijkt, (ii) hij tegenstrijdige verklaringen aflegt omtrent zijn opeenvolgende verblijfplaatsen, in het bijzonder vanaf welke leeftijd hij in Binisang woonde, (iii) hij over de dood van zijn vader niet meer kan vertellen dan dat hij werd doorgeschooten door onbekenden, om onbekende redenen op een onbekende datum, wat merkwaardig is aangezien deze moord volgens verzoeker mogelijk te maken heeft met zijn eigen vervolgingsvrees, (iv) het opmerkelijk is dat hij bereid was zijn vrouw en zijn moeder alleen achter te laten in Afghanistan, terwijl de problemen die zijn vrouw had met Mullah M. net de oorzaak waren van verzoekers vlucht en ook zijn echtgenote gevaar liep en het nog opmerkelijker is dat hij geen enkel contact had met zijn vrouw en zijn moeder toen hij in Pakistan was, op anderhalve maand na dat hij naar Afghanistan is teruggekeerd, (v) hij beweert dat hij geen geld naar huis stuurde en zijn vrouw en moeder leefden van het geld dat zij ontvingen van de verhuur van zijn winkel in Ghazni, terwijl zijn echtgenote verklaarde niet te weten van welk geld haar gezin overleefde en meende dat verzoeker misschien geld stuurde naar zijn moeder en (vi) zijn verklaringen en deze van zijn echtgenote omtrent zijn verblijf in Pakistan niet eensluidend zijn. Aangezien geen geloof wordt gehecht aan verzoekers beweringen tot voor kort in het district Khawaja Umari van de provincie Ghazni te hebben gewoond, oordeelt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat evenmin geloof kan worden gehecht aan verzoekers asielrelaas, dat zich afspeelt in deze regio. Door leugenachtige verklaringen af te leggen over zijn recente verblijfplaatsen stelt hij het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bovendien niet in staat een correct beeld te krijgen op zijn verblijfplaatsen en leefsituatie tijdens de laatste jaren of op zijn verblijfsstatus in eventuele andere landen, of de redenen voor zijn vertrek zodat het onmogelijk is om een correct beeld te vormen van zijn eventuele nood aan subsidiaire bescherming. Omtrent de bijgebrachte documenten werd geoordeeld dat deze geen bewijs vormen van zijn recente verblijfplaats in Afghanistan noch van de door verzoeker opgeworpen vluchtmotieven.

2.3. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over volheid van rechtsmacht, dit wil zeggen dat de hij het geschil in zijn geheel aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95*). Door de devolutieve kracht van het beroep is de hele zaak op de Raad overgegaan met al de feitelijke en juridische vragen die daarmee samenhangen. In het kader van zijn declaratieve opdracht, namelijk het al dan niet erkennen van de hoedanigheid van vluchteling en het al dan niet toekennen van het subsidiaire beschermingsstatuut, aan de hand van alle elementen van het dossier, herneemt hij de zaak volledig ongeacht het motief waarop de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bestreden beslissing heeft gesteund.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dient een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft daarbij aan waarom een kandidaat-vluchteling (niet) beantwoordt aan de erkenningscriteria van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet). Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

2.4. Blijkens verzoekers verklaringen vreest hij Mullah M., een voormalig Talibancommandant die onder het regime van Karzai werkte voor de Afghaanse geheime dienst Khad. Mullah M. zou voor verzoekers huwelijk een huwelijksaanzoek hebben gedaan aan diens echtgenote. Een aantal jaar na verzoekers huwelijk zou hij echter problemen hebben gekregen met Mullah M., die naar verzoekers huis zou zijn gekomen. Er zou een woordenwisseling zijn ontstaan waarbij verzoekers broer werd neergeschoten. Verzoekers vader vond hierop dat het te gevaarlijk was geworden in Binisang en verzoekers familie verhuisde naar Bakawol in Ghazni. Twee jaar na de moord op zijn broer zou ook verzoekers vader zijn neergeschoten door onbekenden toen hij onderweg was van Kabul naar Ghazni. Verzoekers moeder vond dat het voor hem te gevaarlijk was geworden in Afghanistan en raadde hem aan naar Pakistan te

gaan, waar verzoeker – uitgezonderd anderhalve maand waarin hij naar huis terugkeerde omdat hij zijn gezin miste – in totaal vier of vier en half of vijf jaar (administratief dossier, stuk 3, p. 6) verbleef en werkte als kleermaker. Na zijn terugkeer naar Afghanistan, omstreeks maart 2008, zou hij samen met zijn echtgenote zijn ontvoerd door Mullah M.. Zij zouden gedurende een maand zijn vastgehouden maar wisten te ontsnappen. (administratief dossier, stuk 17, p. 2 en stuk 3, p. 11).

2.5.1. Na lezing van het administratief dossier concludeert de Raad dat verzoeker er allerm minst in slaagt een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève aannemelijk te maken daar zijn relaas op een aantal cruciale punten iedere geloofwaardigheid ontbeert.

2.5.2. Vooreerst stelt de Raad vast dat verzoekers verklaringen omtrent het tijdstip waarop zijn voorgehouden problemen met Mullah M. zouden zijn begonnen niet eensluidend zijn. Zo verklaarde hij bij het invullen van de vragenlijst ter voorbereiding van het gehoor en het onderzoek op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat drie jaar na zijn huwelijk enkele mannen van Mullah M. naar zijn huis kwamen en vroegen waarom hij een huwelijksaanzoek had gedaan aan zijn vrouw want Mullah M. had haar namelijk ook een aanzoek gedaan. Er ontstond een woordenwisseling en zijn broer werd neergeschoten (administratief dossier, stuk 17, p. 2). Tijdens het gehoor voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen situeerde verzoeker dezelfde feiten evenwel één of anderhalf jaar na zijn huwelijk (administratief dossier, stuk 3, p. 6 en p. 11).

Voorts geeft verzoeker geen valabele uitleg waarom Mullah M. hem en zijn echtgenote gedurende ruime tijd ongemoeid zou hebben gelaten en hen pas na één tot anderhalf jaar dan wel drie jaar zou zijn beginnen lastigvallen. De uitleg die verzoeker in dit verband geeft, namelijk *“De mullah deed zijn aanzoek voor ik mijn aanzoek deed. Ik was hiervan niet op de hoogte. Ten tijde van ons huwelijk was de situatie van de taliban niet goed. Drie jaar later stonden ze steviger in hun schoenen en begon hij ons lastig te vallen.”*, kan geenszins overtuigen. Verzoeker verklaart immers negen jaar geleden te zijn gehuwd, onder het Talibanregime (administratief dossier, stuk 17, p. 2 en stuk 3, p. 4). Hij situeert de val van de Taliban zes maanden tot een jaar na zijn huwelijk (administratief dossier, stuk 3, p. 4). Het is dan ook niet logisch dat de Taliban na de val van hun bewind *“steviger in hun schoenen”* zouden hebben gestaan dan op het ogenblik waarop zij de macht uitoefenden.

2.5.3. Verder stelt de Raad vast dat verzoeker niet het minste begin van bewijs bijbrengt van het overlijden van zijn broer en zijn vader. Wat betreft de moord op zijn vader, stelt de Raad overigens vast dat verzoekers verklaringen dienaangaande uitermate vaag en weinig doorleefd zijn. Zo verklaarde hij tijdens zijn gehoor *“Wanneer is hij gestorven? Toen ik in Bakawol was voor ik naar Pakistan ging ongeveer zes jaar geleden, voordat ik naar Pakistan vertrok. Weet u jaar of maand? Nee, dat weet ik niet... want toen hij werd doodgeschoten was de man van mijn tante heeft hem begraven en hij heeft alles zelf gedaan en daarna hebben wij gevraagd waarom mijn vader niet thuis en dan heeft hij verteld jouw vader is dood en zij hebben hem doodgeschoten en hij zei hebben pijn en ik heb alle dingen zelf geregeld en hij is niet meer hier, hij is gewoon dood. Waar? Tussen de provincie Kabul en Ghazni in Shasme Salar en die auto van hen stopte daar om iets te eten en na de pauze wilden ze vetrekken en heeft die man hem doodgeschoten. Weet u wie hem doodschoot? Die chauffeur heeft gewoon het lichaam gebracht aan de man van mijn tante en die chauffeur heeft verteld dat zij hebben gepauzeerd en dan kwamen er gwapende mannen en ze schoten en daarna zijn ze weg en we weten niet wie het gedaan heeft. U weet niet waarom? Wij weten niet zeker ik denk dat die mensen die mijn broer hebben doodgemaakt en we hebben problemen met die mensen we denken dat dezelfde mijn vader heeft doodgeschoten of iemand anders, we weten niet zeker.”* (administratief dossier, stuk 3, p. 8). Dat verzoeker niet meer informatie weet te verstrekken over de omstandigheden waarin zijn vader om het leven zou zijn gekomen zet de algehele geloofwaardigheid van zijn relaas verder op de helling. Bovendien acht de Raad het volstrekt ongeloofwaardig dat verzoeker en zijn familie pas na de begrafenis op de hoogte zouden zijn gebracht van het overlijden van zijn vader en dat zij niet bij de begrafenis betrokken of aanwezig zouden zijn geweest. Tot slot stelt de Raad vast dat verzoeker niet de minste aanwijzing bijbrengt die zijn stelling dat de moord op zijn vader verband houdt met zijn eigen vervolgingsvrees zou kunnen ondersteunen. Zijn beweringen in dit verband zijn immers louter gesteund op vermoedens en speculaties van zijnentwege.

2.5.4. Na de dood van zijn vader zou verzoeker op aandringen van zijn moeder naar Pakistan zijn gevlucht. De Raad acht het onbegrijpelijk dat verzoeker in de door hem geschetste omstandigheden zijn echtgenote en kind én zijn moeder, die ondertussen weduwe zou zijn geworden, alleen zou hebben achtergelaten in Afghanistan. Dit klemt des te meer daar het conflict met Mullah M., dat de oorzaak zou

zijn geweest van verzoekers vlucht, precies om verzoekers echtgenote draaide zodat ook zij gevaar liep. Verzoekers uitleg *“De reden waarom zij daar gebleven zijn was dat mij moeder daar wilden blijven en ze zeiden we zijn vrouwen en we blijven altijd thuis, dat is geen probleem en ten tweede het was er veel te warm en ten derde ik had niet de mogelijkheid een huis te huren en zo...”* (administratief dossier, stuk 3, p. 7) kan bezwaarlijk ernstig worden genomen en kan de Raad dan ook niet overtuigen. Evenmin acht de Raad het plausibel dat verzoeker vanuit Pakistan nooit contact zou hebben opgenomen met zijn familie (administratief dossier, stuk 3, p. 7) om zich ervan te vergewissen dat met hen alles in orde was en zij geen problemen ondervonden. In het verzoekschrift bevestigt verzoeker dat hij inderdaad geen contact had met zijn familie terwijl hij in Pakistan verbleef, enerzijds omwille van de praktische moeilijkheden en anderzijds om de veiligheid van zijn familie niet in het gedrang te brengen. Met deze uitleg slaagt verzoeker er echter niet in een afdoende en aanvaardbare verklaring te bieden voor de vaststelling dat hij zijn gezin volledig aan zijn lot zou hebben overgelaten en hij zich zelfs niet de moeite zou hebben getroost om contact met hen te zoeken.

Daarenboven blijkt uit het administratief dossier dat, wat betreft verzoekers verblijf in Pakistan, zijn verklaringen niet overeenstemmen met deze van zijn echtgenote. Gevraagd hoe lang hij in Pakistan is gebleven verklaarde verzoeker immers *“Eerste keer twee of twee en half jaar gebleven in Pakistan en daarna terug voor een maand of anderhalve maande naar huis en daarna terug naar Pakistan, in totaal vier of vier en half of vijf jaar ik weet het niet in Pakistan gebleven.”* (administratief dossier, stuk 3, p. 6). In strijd hiermee verklaarde zijn echtgenote *“(…) Toen is mijn man naar Pakistan gegaan en hij bleef daar voor drie of drie en een half jaar. Dan kwam mijn man terug naar het dorp, hij bleef er voor twee weken en daarna, dwong zijn moeder hem opnieuw te vertrekken, dan ging hij terug naar Pakistan en bleef daar voor twee en een half jaar.”* (administratief dossier, stuk 11, p. 9). De argumentatie in het verzoekschrift dat het enkele jaren geleden is en het niet onlogisch is dat er enig verschil bestaat tussen de respectievelijke verklaringen van verzoeker en zijn echtgenote doet geen afbreuk aan bovenstaande tegenstrijdigheid.

De Raad ontwaart verder nog een anomalie in de door verzoeker geschetste chronologie van de gebeurtenissen. Hij verklaarde immers dat zijn huwelijk negen à tien jaar geleden plaatsvond (administratief dossier, stuk 17, p. 2 en stuk 3, p. 4), dus in 2000-2001. Anderhalf tot twee jaar na zijn huwelijk, 2002-2003, zou zijn broer zijn vermoord (administratief dossier, stuk 17, p. 2 en stuk 3, p. 6 en p. 11). Twee jaar later, 2004-2005, zou zijn vader zijn neergeschoten (administratief dossier, stuk 17, p. 2). Vervolgens zou hij in totaal ongeveer 5 jaar in Pakistan hebben verbleven (administratief dossier, stuk 3, p. 6), dus tot 2010. Dit strookt echter niet met zijn bewering rond maart 2008 naar Afghanistan te zijn teruggekeerd (administratief dossier, stuk 3, p. 9). Evenmin valt dit te rijmen met zijn bewering anderhalf jaar geleden te zijn ontvoerd (administratief dossier, stuk 17, p. 2).

2.5.5. In het licht van wat voorafgaat kan ook aan verzoekers bewering dat hij na zijn definitieve terugkeer naar Afghanistan samen met zijn echtgenote werd ontvoerd en een maand werd vastgehouden, geen geloof worden gehecht. De Raad acht het overigens opmerkelijk dat Mullah M. geen gebruik zou hebben gemaakt van verzoekers jarenlange afwezigheid om zijn echtgenote lastig te vallen en haar desgevallend proberen te ontvoeren. Uit verzoekers verklaringen blijkt immers dat het conflict met Mullah M. rond zijn echtgenote draait. Verzoeker heeft doorheen zijn verklaringen echter op geen enkel ogenblik melding gemaakt van problemen die zijn echtgenote zou hebben ondervonden tijdens zijn afwezigheid.

Ook de manier waarop verzoeker beweert te zijn ontsnapt, namelijk dat hij en zijn echtgenote zijn kunnen vluchten doordat zij met een spijker een gat in de muur hadden gemaakt, zij vervolgens 's nachts zes of zeven uur te voet zijn gegaan, waarna zij autolichten zouden hebben opgemerkt en aan die persoon zouden hebben gevraagd om hen naar Lashmak te brengen, naar het huis van de zoon van zijn tante (administratief dossier, stuk 3, p. 12), komt de Raad hoogst onwaarschijnlijk over.

2.6. De door verzoeker neergelegde documenten wijzigen niets aan bovenstaande vaststellingen. Het attest van de Afghaanse ambassade kan slechts aantonen dat hij inderdaad in Iran was alvorens naar België te vluchten, maar vormt geen bewijs van de door hem opgeworpen vluchtmotieven. Hetzelfde geldt voor de brief van het Rode Kruis waarbij enkel wordt aangetoond dat een bericht is gestuurd naar zijn schoonzus in Ghazni, niets meer en niets minder. Zijn trouwboekje en taskara geven enkel een aanwijzing van zijn nationaliteit maar vormen evenmin een bewijs van de voorgehouden vervolgingsfeiten.

2.7. Gelet op wat voorafgaat is het asielrelaas van verzoeker niet geloofwaardig zodat er geen reden is om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève juncto artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.8. Artikel 48/4, § 1 van de vreemdelingenwet bepaalt:

“De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.”

Artikel 48/4, § 1 van de vreemdelingenwet, dat de omzetting beoogt van artikel 2, e) van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (Pb.L. 30 september 2004, afl. 304, 12) kent geen internrechtelijke begripsomschrijving van het begrip *“land van herkomst”*. Een richtlijnconforme interpretatie van dit begrip houdt in dat het moet worden begrepen in de zin van hetgeen is gedefinieerd in de voornoemde richtlijn, met name als *“het land of de landen van de nationaliteit of, voor staatlozen, van de vroegere gewone verblijfplaats”* (artikel 2, k) van de voornoemde richtlijn.

Uit het voorgaande volgt dat de nood aan bescherming geboden door voornoemd artikel 48/4 van de vreemdelingenwet moet getoetst worden ten aanzien van het land of de landen van de nationaliteit van de verzoekende partij of, voor staatlozen, van de vroegere gewone verblijfplaats. Deze vereiste vloeit voort uit de noodzaak om te beoordelen indien de verzoeker de bescherming van dit land niet kan inroepen of indien hij geldige redenen aanvoert om te weigeren er zich op te beroepen.

Het probleem van het bewijs van de nationaliteit van de asielzoeker stoot op moeilijkheden, zowel in rechte als in feite. Het feit dat de Raad overeenkomstig de artikelen 144 en 145 van de Grondwet geen rechtsmacht heeft om de nationaliteit van de asielzoeker te bepalen, noch om te beslissen welke nationaliteit deze bezit, of hij er meerdere heeft dan wel of hij staatloze is, mag er niet toe leiden dat het onderzoek naar de gegrondheid van een asielaanvraag onmogelijk wordt gemaakt. In geval van twijfel komt het beide partijen toe de Raad zo precies en gedetailleerd mogelijk in te lichten over het land ten aanzien van hetwelk het onderzoek van de beschermingsaanvraag dient te worden uitgevoerd.

Het komt allereerst de asielzoeker toe de nodige informatie te verschaffen om over te kunnen gaan tot het onderzoek van zijn aanvraag, eveneens vanuit de invalshoek van de bepaling van het land dat geacht wordt bescherming te bieden. Zijn juridische en materiële situatie kan dit echter moeilijk maken. Omwille van deze moeilijkheid om een sluitend bewijs voor te leggen, zal de asielzoeker desgevallend zijn nationaliteit moeten aantonen louter op basis van zijn verklaringen, eventueel onderbouwd door andere stukken die aanwijzingen van zijn nationaliteit(en) zijn of, in het geval van een staatloze, van het land van zijn gewone verblijfplaats.

Het komt de verwerende partij toe te beoordelen of uit deze verklaringen redelijkerwijs kan worden afgeleid dat de asielzoeker de nationaliteit voldoende aantoonst. Indien zij van oordeel is dat dit niet het geval is en dat het onderzoek van de aanvraag ten aanzien van een ander land dient te gebeuren, komt het haar toe dit land te bepalen door de overwegingen in rechte en/of in feite die haar tot een dergelijke conclusie leiden, adequaat uiteen te zetten.

Indien de verwerende partij van oordeel is dat dit land niet kan worden bepaald, omwille van de houding van de asielzoeker of om elke andere reden, en ze dus onmogelijk kan overgaan tot een onderzoek van de gegrondheid van de asielaanvraag, is het eveneens haar plicht om de redenen die haar tot een dergelijke conclusie leiden, adequaat uiteen te zetten.

Bij de beoordeling van deze redenen en in het bijzonder deze afgeleid uit de feitelijke kennis van het land van nationaliteit van de verzoekende partij, houdt de Raad bij de uitoefening van zijn bevoegdheid in volle rechtsmacht rekening met het aangehouden profiel van de verzoekende partij. Hij onderzoekt, naast de vraag of deze redenen feitelijk juist zijn en steun vinden in hetgeen waarop de Raad in rechte vermag acht te slaan, of deze correct zijn beoordeeld door de verwerende partij en of hij op grond daarvan en al naargelang het geval, al dan niet aangevuld met de voor de besluitvorming relevante gegevens waarop hij in het raam van de uitoefening van zijn bevoegdheid in volle rechtsmacht in rechte

vermag acht te slaan, kan beslissen. Deze beoordeling van de feitelijke kennis geschiedt *in concreto*. In de eerste plaats wordt rekening gehouden met de kennis ter zake in hoofde van de verzoekende partij van feitelijke gegevens die behoren tot de onmiddellijke leefomgeving van de verzoekende partij.

Naargelang de aard van het voorgehouden profiel, kan ook rekening worden gehouden met de feitelijke kennis van de ruimere leefomgeving, waarbij deze kennis in hoofde van de verzoekende partij daarbij uiteraard minder doorslaggevend is en er alleszins niet kan toe leiden dat de onwetendheid inzake feitelijke gegevens binnen de onmiddellijke leefomgeving die de beoordeling het meest bepalen, buiten beschouwing wordt gelaten.

Het onderzoek van deze voorwaarde veronderstelt dat het land van bescherming moet worden vastgesteld.

Uit wat voorafgaat volgt dat verzoekers vraag tot internationale bescherming dient te worden beoordeeld ten aanzien van Afghanistan. De door verzoeker neergelegde documenten, zijnde zijn taskara, zijn huwelijksboekje, een attest van de Afgaanse ambassade te Teheran en een brief van het Rode Kruis bieden immers een aanwijzing voor zijn Afgaanse nationaliteit, welke overigens door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op zich niet in twijfel wordt getrokken. Daar algemeen bekend is dat er grote regionale verschillen bestaan in de veiligheidssituatie in Afghanistan, acht de Raad het van cruciaal belang dat verzoekers regio van herkomst wordt bepaald. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van oordeel is dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij tot voor kort in het district Khwaja Umari heeft gewoond. Dit besluit steunt op de overwegingen dat verzoeker niet kan verduidelijken welke dorpen men tegenkomt wanneer men van Binisang naar Bakawol gaat, hij slechts één buurdorp van Binisang zou kunnen geven, hij geen grote stad in de buurt van Binisang kan noemen, hij de districten van Ghazni in het geheel niet zou kennen, hij verkeerdelijk zegt dat het district Khwaja Umari altijd zo heeft geheten terwijl dit district tot voor 2005 niet bestond en zijn dorp binnen het district Jaghatu viel en hij niet op de hoogte is van het feit dat Qari Baba, gouverneur van Ghazni ten tijden van de Taliban, intussen overleden is. Nochtans somt verzoeker tijdens zijn gehoor drietal buurdorpen op van Binisang, het dorp waar hij het grootste deel van zijn leven zou hebben gewoond, zijnde Denial, Alkasi en Tormai (administratief dossier, stuk 3, p. 10), noemt hij Lashmak, Kulala en Saida als dorpen die in de buurt liggen van Bakawol (p. 6), waar hij met zijn familie zou hebben gewoond na de moord op zijn broer, maakt hij melding van twee scholen in Binisang waar hij school zou hebben gelopen, namelijk Lycee Binisang en een school gebouwd door een Zweedse organisatie, noemt hij de geldbiljetten en -munten die in Afghanistan in omloop zijn (p. 9), noemt hij twee districten in de provincie Ghazni, namelijk zijn eigen district Khoja Umar en Jagathu (p. 10), somt hij, gevraagd naar bekende personen in zijn district, volgende personaliteiten op: Patan, Sher Alam, Said Amir Mumini Said Razat, Mohammad Tasmal, Malem Rahmad, die in het parlement zat en na zijn overlijden werd vervangen door een vrouw: Shagul Jan, en noemt hij tot slot de malik van Binisang, de districtsgouverneur en de gouverneur van de provincie Ghazni (p. 11). Er is in het administratief dossier echter geen informatie voorhanden aan de hand waarvan verzoekers verklaringen kunnen worden nagegaan. De Raad beschikt niet over een eigen onderzoeksbevoegdheid zodat, in acht genomen dat er dienaangaande geen landeninformatie voorhanden is in het administratief dossier, verzoekers verklaringen niet kunnen worden geverifieerd op hun waarachtigheid zodat geen oordeel kan worden geveld in hoeverre verzoekers verklaringen omtrent zijn regio van herkomst al dan niet als geloofwaardig kunnen worden beschouwd. Evenmin kan worden vastgesteld of er in verzoekers regio van herkomst een reëel risico bestaat op het lijden van ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van het internationaal gewapend conflict dat in Afghanistan heerst. Dienvolgens dient te worden vastgesteld dat essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of hervorming van de bestreden beslissing zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. De bestreden beslissing dient derhalve overeenkomstig artikel 39/2, §1, tweede lid, 2°, van de vreemdelingenwet te worden vernietigd.

Volledigheidshalve wijst de Raad erop dat verzoeker ter terechtzitting stukken heeft ingediend met betrekking tot zijn identiteit en afkomst die aan het rechtsplegingsdossier werden toegevoegd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 7 juni 2010 wordt vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht november tweeduizend en tien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M.-C. GOETHALS